

overvejende Grad er et Landbrugsland, fuldstændig mangler Lovgivning paa dette Omraade, kommer Danmark selvfølgelig i en noget skæv Stilling. Thi i Virkeligheden er Organisationsretten, Foreningsfriheden, her til Lands sikret for Landarbejderne som for alle andre Borgere — her gælder ikke nogen Undtagelseslovgivning, Foreningsfriheden er sikret ikke blot ved almindelig Lov, men endog ved vor Grundlov —, og i den øvrige Lovgivning har vi Forholdsregler, som regulerer Forholdet med Hensyn til Børns erhvervsmæssige Arbejde i Landbruget. Det vilde være ønskeligt, om man fra Danmarks Side drog Omsorg for, at der indsendtes alle behørlige Indberetninger vedrørende vor Lovgivning, idet jeg nemlig tillægger det, at den internationale Arbejdsorganisation har en god Oversigt over vor Lovgivning, fuldt saa stor Betydning som det, om vi har ratificeret flere eller færre Overenskomster. Danmark har, som jeg nævnte før, ratificeret 7 af disse 17 Konventioner. Men ser man paa, hvorledes Arbejdet er udført af de andre Medlemmer af Arbejdsorganisationen, altsaa vore Kolleger i Folkeforbundet, paa dette Omraade, vil man se, at det er meget lidt, der er naaet, eller forholdsvis lidt, idet de fleste af de Lande, det her drejer sig om, har stillet sig meget afventende overfor Spørgsmaalet om Ratifikationen. Den internationale Arbejdsorganisation tæller i alt 57 Medlemmer, og de skal hver ratificere 17 Konventioner. Med andre Ord, der vil være 969 Ratifikationer at foretage af disse 57 Medlemmer. Der er til Dato, efter de allersidste foreliggende Indberetninger, ratificeret i alt 163, saaledes at der er 806 Ratifikationer tilbage. Med andre Ord, ikke engang $\frac{1}{5}$ af de til Ratifikation foreliggende Udkast er tiltraadt. Af disse 57 Medlemmer er der kun 27 Lande, der har foretaget Ratifikationer. Der er endvidere 19 Lande af de 57, der overhovedet ikke har deltaget i Arbejdet paa den internationale Arbejdskonference, ikke har sendt Repræsentanter til de aarlige Møder og ikke har sendt nogen som helst Indberetning om deres Lovgivning. Det er vel ikke de mest fremtrædende Lande indenfor Arbejdsorganisationen; men der er dog bl. a. et Land, som har særlig Interesse for Danmark, nemlig Panama, der jo gav Danmark fremragende Tilslutning paa et internationalt Møde; alligevel er det dog ikke saa interesseret, at det har ment det nødvendigt at deltage i dette særlige Arbejde indenfor Folkenes Forbund. Der er altsaa, som sagt, 19 Lande — indtil for nylig var der 20, men Costa Rica er nu traadt ud af Folkenes For-

bund og dermed af Arbejdsorganisationen —, der overhovedet ikke har deltaget i dette Arbejde, der, som man vil se, kun er i sin Vorden, og det kan derfor ikke være „internationalt“ nødvendigt for Danmark at tiltræde alle disse Konventioner for derved at komme i Spidsen. Det er ad andre Veje end ved at ratificere en Overenskomst, at man kan naa en fremtrædende Stilling i den internationale Arbejdsorganisation. Det maa være et Arbejde, som foregaar organisk. Jeg tror, at Danmark ikke vil opnaa noget som helst, hverken indlægge sig Ære og Fortjeneste eller afvinde de andre Stater kvalificeret Respekt, ved uden videre at tiltræde disse Konventioner, uden Hensyn til om de passer ind i vor nationale Lovgivning. Af de 163 Ratifikationer, der i det hele foreligger, stammer en væsentlig Del fra Lande, som er af ny Dato, hvis Opstaaen er en Følge af Versailles-Traktaten og hele Fredsslutningen, og Lande, som af den Grund har ratificeret — ja, jeg kan jo ikke sige bestemt, om det har været deres Motiv, men man har i alt Fald Lov at mene, at disse nye Lande, som skylder Fredstraktatens deres Tilblivelse, har ment, at de kunde skabe sig nogen Respekt indenfor Folkeforbundet ved at tiltræde alle mulige Konventioner. Derimod har en Række af de mere betydende Lande været ret tilbageholdende og har kun ratificeret, naar det var i Overensstemmelse med deres nationale Lovgivning. Blandt disse Lande er Danmark, England, Sverige, Norge og en Række andre Lande, der staar os ret nær som økonomiske Samfund. Derimod er der en Række Lande, som vel har deltaget i Arbejdet paa Konventionernes Udarbejdelse, men ikke til Dato har villet tiltræde dem, bl. a. Frankrig og Tyskland. Man vil se, at selv indenfor den lille Del af Konventionerne, der er ratificeret, de 163 af 969, gælder det ikke dem alle, at man kan sige, at der bag dem staar en betryggende Lovgivning. Man vil se, at det er et Arbejde, der er meget langt tilbage, og at vi for Danmarks Vedkommende ikke skal forhaste os med at ratificere, naar vi ikke mener, at det kan forenes med vor hele nationale Lovgivning. Vi er allerede nu længere fremme i Ratifikationsarbejdet end de fleste af de andre Lande. Vi har i de tidligere Tilfælde kun ratificeret, fordi det kunde forenes med hele vor nationale Lovgivning, og med Hensyn til dem, der endnu staar tilbage, vil vi tage det paa samme Maade som før, nemlig undersøge hver Ting for sig og stille os det Spørgsmaal: Kan det forenes med vor nationale Lov-